

VOOR HET EERST NAAR DE CLUBMATCH

Als u als bezoeker op een show komt lijkt het misschien wel gemakkelijk om de hond even te showen, vergeet het maar. De keurmeester heeft tot taak de hond te keuren zoals hij op dat moment is. Hij hoeft zich niet te bekommeren over de conditie van gisteren of morgen. Ook honden willen wel eens hun dag niet hebben en dat leidt gemakkelijk tot teleurstellingen. Een intensieve voorbereiding is noodzakelijk om teleurstellingen zoveel mogelijk te voorkomen. In een keuringsring komt de hond samen met anderen honden en het is nodig dat hij er aan gewend is om andere honden in zijn nabijheid te dulden. Bovendien wordt er van de hond verwacht dat hij zich op z'n voordeligst toont terwijl u hem aan de lijn voorbrengt. Dat kunnen veel honden niet van nature zodat zij dat moeten leren.

Om dat te kunnen leren organiseren veel vooral plaatselijke clubs de zogenaamde ringtrainingen. Niet alleen de hond moet leren hoe hij zich op z'n voordeligst toont ook de geleider moet leren hoe hij de hond het beste kan voorbrengen. Kleine foutjes moet de geleider zien te verdoezelen door zijn manier van voorbrengen.

Daarentegen moet de keurmeester proberen zich niet al te zeer te laten misleiden. Aangezien de meeste keurmeesters vroeger ook hebben geëxposeerd kennen ze de meeste trucjes wel, maar het is een kunst, een spel en een uitdaging om een hond zo goed mogelijk voor te brengen. Dit kunt u alleen maar doen door altijd de hond goed in het oog te houden. U moet hem door en door kennen en weten wat hij van zins is te gaan doen.

Door telkens de aandacht van de hond op u te vestigen kunt u voorkomen dat zijn optreden een afgang wordt. Nonchalance en onachtzaamheid maken u tot een geboren verliezer. Dit geldt niet alleen voor de shows maar ook voor het dagelijks leven bij u thuis in de relatie tussen u en uw hond. Een goede hond die slecht wordt voorgebracht kan niet laten zien wat hij waard is en krijgt niet zo'n goede kwalificatie als hij eigenlijk zou kunnen verdienen. Een minder goede hond waaraan de baas alle aandacht besteedt om hem zo goed mogelijk tot zijn recht te doen komen zal hoog eindigen. Het grote voordeel van showen is niet het deskundige rapport dat van uw hond gemaakt wordt. Dat is slechts bijzaak, hoewel belangrijk. Het belangrijkste voordeel van het showen is dat het u dwingt u aandacht in hoge mate op de hond te concentreren, en dat kan alleen maar de relatie tussen u en uw hond verbeteren. Streeft u alleen maar naar het behalen van kampioensschaps-prijzen, dan slaat u door naar de andere kant en streeft u het doel voorbij van een tentoonstelling. Dan vervalt voor u de tentoonstelling al snel in een kermis der ijdelheid.

Hieronder enige tips en aanwijzingen voor de (beginnende) deelnemers.

Bij aankomst wordt uw hond eerst veterinaire gekeurd. Zoals u op het inschrijfformulier heeft gelezen worden loopse teven en monochide of kryptochide reuen niet toegelaten. Nadat u de dierenarts gepasseerd bent ontvangt u uw catalogus en het inschrijvingsnummer van uw hond. Zoekt u rustig een plaatsje met uw hond en wacht tot uw nummer wordt opgeroepen om in de ring te verschijnen. Dat kan vroeg zijn zodra de keuringen beginnen maar het kan ook zijn dat u wat later aan de beurt komt. Daarom is het zaak een deken of een kleedje mee te nemen waarop de hond kan liggen; verder is het verstandig een drinkbak mee te nemen en wat attributen om de hond mooi te maken, zoals kam, borstel enz. Wanneer uw hond aan de beurt is verzoekt de ringmeester u in de ring te komen. U zult met uw hond moeten gaan lopen in een kalme draf. Dit kunt u al lang van te voren thuis leren. Laat de hond

altijd links van u lopen. Tijdens het wachten worden in de diverse ringen andere honden beoordeeld en daar kunt u zien wat u straks zelf met uw hond moet doen. Er zijn altijd verschillende exposanten met ervaring waarnaar u kunt kijken en er van leren. Het gebit tonen kunt u al een paar maanden van tevoren thuis gaan oefenen, evenals het staan en laten betasten. Hierdoor weet de hond al wat er van hem verlangd wordt tijdens de keuring. Gewen hem dat hij zich door vreemden laat betasten.

Houdt uw hond attent door met hem te praten en zorg dat hij niet trekt aan de lijn. Prijs hem wanneer het goed gaat, praat veel tegen hem, houdt zijn aandacht vast, wees enthousiast om met uw hond iets te doen. hij zal het vrij snel begrijpen. Het is natuurlijk ook leuk van een raskeurmeester te horen hoe hij uw hondje beoordeelt. Bij sommige diersoorten is het eenvoudig uit te maken welk exemplaar 'number one' is. De snelste postduif of het renpaard dat als eerste eindigt, is de winnaar. Daarover is geen discussie mogelijk, maar over het visuele aspect kunnen de meningen verschillen. Zo kan een hond die in Amerika kampioen wordt, in Nederland matig scoren. Ook de wereld van fokkers is modegevoelig. Wie bedenkt dat de persoonlijke voorkeur van de keurmeester nooit helemaal uitgeschakeld kan worden, begrijpt dat voor het behalen van een plaatsje aan de top heel wat komt kijken. Er wordt op tentoonstellingen regelmatig gemopperd door exposanten. Het is ook niet leuk om te horen te krijgen dat je superhond een matige vertegenwoordiger van het betreffende ras blijkt te zijn.

Toch kunnen veel teleurstellingen worden voorkomen door een aantal vuistregels in acht te nemen:

- het dier moet in topconditie zijn. Dat geldt ook voor de vacht, die uiteraard schoon en klitvrij moet zijn

- het dier moet zich rustig laten bekijken en betasten. Wees consequent tijdens de oefeningen. Het spreekt voor zich dat een slechte vertegenwoordiger ook op deze manier niet in de hoogste regionen belandt. En omgekeerd zal bv. een fantastische hond nooit kampioen worden als hij in de handen van de keurmeester gaat hangen. Het exposeren van dieren is dus geen sinecure en kan bovendien aardig in de papieren lopen. Daar staat tegenover dat het ontmoeten van andere liefhebbers van uw ras een leerzame en boeiende ervaring is. Er worden tips uitgewisseld en vaak ontstaan op een show zelfs waardevolle vriendschappen. En menigeen heeft door de showtrainingen een nog grotere band met zijn huisdier gekregen. Als 'samen plezier hebben' voorop staat en de huisgenoot niet in aanzien daalt als er niets wordt gewonnen dan kan exposeren een regelmatig terugkerende bron van vermaak zijn.

WAAROM DE ENE KEER 'UITMUNTEND' EN DE ANDERE KEER 'ZEER GOED' OF 'GOED'?

*Deze vraag zal, met meer of minder toorn in het hart gesteld worden. Die gevallen, waarin dezelfde hond door de ene keurmeester als 'Uitmuntend' en door de andere keurmeester 'slechts' als 'Zeer Goed' of misschien zelfs nog maar 'Goed' wordt gekwalificeerd zijn geen uitzonderingen. Hoe is dat in vredesnaam mogelijk zal men zich afvragen; bestaan er dan niet betrekking tot het exterieur van de hond geen duidelijk omschreven normen **

Bekwaam of onbekwaam

Zoals men weet zijn de uiterlijke kenmerken van ieder erkend ras in hun standaard min of meer toevallig of exact beschreven en aan dat, in hun gedachten aanwezige ideaalbeeld, proberen de keurmeester zich, bij de beoordeling van de voorgebrachte honden, in het algemeen te houden. Zekere mode-stromingen en persoonlijke inzichten kunnen daarbij steeds een rol meespelen. Want buiten de lichaamsgrootte, de kleur, de beharing en enkele bijzonder opvallende anatomische details, moeten we de beslissing geheel overlaten aan het persoonlijke gevoel en de beoordeling van de keurmeester op dat ogenblik. En zoals we weten telt de oude wijsheid 'dat over smaak niet te twisten valt' ook vandaag de dag nog. Wat ligt daarom meer voor de hand dan de schuld te geven aan de bekwaamheid, oftewel onbekwaamheid, van de keurmeester bij de zo verschillende beoordelingen van dezelfde hond. Het is niet rechtvaardig -zoals ik het hier wil laten zien- om de slechtere kwalificatie van de hond steeds met een soortgelijk oordeel over de bewuste keurmeester af te doen.

Vergelijking paard-hond

De keurmeester kan tenslotte slechts dat beoordelen, wat hij ziet en dezelfde hond presenteert zich, zoals bekend, om verschillende redenen niet altijd gelijk. Want in tegenstelling tot bijvoorbeeld de hoefdieren is de hond een lichamelijk en psychisch zeer beweeglijk en onstandvastig schepsel. Zo laat het bewegingsapparaat als statisch-dynamische grondslag van de bouw bij paard en rund bijvoorbeeld, een zeer solide, maar gelijktijdig ook een behoorlijk starre constructie zien. Alle bij de overname van de soms zeer zware lichaamslast van deze grote planteneters betrokken spieren van hals, romp en ledematen, in het bijzonder de hals- en rugstrekspieren, alsmede de buik- en schoudergordelspiers zijn zeer pezig en daarom passief zeer goed in staat om te dragen. Maar daardoor zijn ze ook beperkt beweeglijk. Ook alle gewrichten van de voorste en achterste ledematen van paard en rund zijn door zeer sterke banden en krachtige pezen of pezige spieren in ruststand vergaand, bij het paard door bepaalde mechanismen voor een deel zelfs volkomen, passief. Dat wil zeggen: zonder actieve spierarbeid vastgezet (gefixeerd). Runderen, vooral echter paarden, kunnen daarom zonder moe te worden zeer lang staan en daarom zal hun uiterlijk verschijningsbeeld nauwelijks veranderen; ook wanneer ze keer op keer in hun normale ruststand worden neergezet. Dit is bij de hond echter geheel anders. Als oorspronkelijk roofdier is hij relatief licht gebouwd en zijn bewegingsapparaat uit zich vooral in grote lenigheid en buigzaamheid. In tegenstelling tot de pure planteneters is zijn spijsverteringsorgaan nooit met grote hoeveelheden zwaar te verteren voedsel belast en daardoor is zijn lichaamsgewicht, verhoudingsgewijs, gering.

Zo vereist het op zich al fijngebouwde skelet van de hond geen zeer sterke draag- en fixatievoorbereidingen om tot passieve overname van het lichaamsgewicht te komen.

Zijn sierlijk gebouwde gewrichten zijn veel beweeglijker en de banden en pezen, die de gewrichtsuitenden met elkaar verbinden, zijn slechts zwak ontwikkeld. Op grond hiervan zijn de spieren bij de hond niet alleen veel meer vertakt, en daardoor ook beter te gebruiken bij de karakteriserende grote en veelzijdige beweeglijkheid van de hond, maar worden ze zo ook in hoge mate door het lichaamsgewicht belast. Bij de hond dienen de spieren dus niet alleen voor de beweging, maar daarnaast ook voor het vastzetten (fixatie) van de gewrichten en daarmee ter stabilisering (in evenwicht brengen) van het lichaam in stand en in beweging.

Wat dus bij de hoefdieren zuiver passief, dat wil zeggen door onvermoeibare houding en fixatie bewerkstelligd wordt, moet bij de hond grotendeels door actieve spierarbeid verricht worden. Daarom wordt de hond relatief gezien veel gauwer moe als hij enige tijd moet staan en heeft hij veel sneller de neiging om te gaan zitten of liggen. Dankzij zijn vele verschillende spieren is de hond weliswaar beweeglijker en op kortere stukken, vooral in galop, eventueel ook sneller dan een paard, maar hij heeft minder uithoudingsvermogen en al zeer snel zal hij min of meer duidelijke vermoeidheidsverschijnselen tonen.

Zo zullen honden, zoals Duitse Herders, die op tentoonstellingen niet alleen een paar stappen, maar gedurende meerdere ronden in uitgrijpende draf voorgebracht dienen te worden, van tijd tot tijd steeds weer een paar galopsprongen of pasgangen invoegen, wat men hen gezien het voorgaande niet kwalijk mag nemen. Ze doen dat namelijk om bepaalde groepen spieren even te sparen en wat verlichting te geven. Maar ook bij de beoordeling in stand speelt bij de hond de grote beweeglijkheid en de sterke belasting van zijn spieren een wezenlijke rol. Zo is, zoals bekend, niet één hond bereid gedurende langere tijd in dezelfde stand te staan. Als hij daarop niet getraind wordt, zal hij telkens weer zijn stand veranderen, of er zelfs bij gaan zitten of liggen. Want zelfs in stand gebruikt hij zijn hals-, rug- en overige rompspieren om zich krachtig opgericht in de gewenste stand te presenteren. Daarbij helpen de spieren van de schoudergordel en de ledematen om het gewicht van zijn lichaam te dragen.

Dezelfde hond zal zich daarom, mede afhankelijk van zijn conditie, telkens verschillend tonen en gedragen; is hij uitgerust en kerngezond of voelt hij zich slap en moe en lijdt hij aan een beginnende ziekte? Daar komt nog bij, dat de hond -zoals gezegd- niet alleen lichamelijk, maar ook geestelijk zeer beweeglijk en verschillend is. Mede daardoor hangt de houding, en daarmee de totale uiterlijke verschijning van een hond, in hoge mate af van enerzijds zijn natuurlijke karakteraanleg en anderzijds zijn stemming en psychische toestand van dat ogenblik.

Een karaktersterke hond zal zich altijd heel anders in de ring tonen dan een schuwe en angstige hond; en beiden zullen ze zich in de regel verschillend gedragen en daarmee ook een goede of minder goede indruk maken. Verder speelt mee of ze door de eigen baas of door een vreemde worden voorgebracht. En zelfs een zekere en karaktersterke hond kan door een bars woord van zijn geleider of vergelijkbare invloeden in een voor hem vreemde omgeving, of door een agressieve hond, zo onder de indruk zijn dat hij zich niet zo laat zien als hij dat zou doen in een voor hem vertrouwde omgeving.

De hond is nu eenmaal een zeer gevoelig schepsel die zijn wisselende gevoelens en stemmingen op niet mis te verstane wijze toont door zijn gezichtsuitdrukkingen, zijn

bewegingen en zijn lichaamshoudingen welke daardoor duidelijk zichtbaar tot uitdrukking komen.

Daarom lijkt iedere opgewonden hond één tot twee centimeter groter, in een gedrukt of angstige stemming even zoveel kleiner als hij in werkelijkheid, dat wil zeggen in normale doen is.

Bij een goede conditie en volledige opmerkzaamheid zijn z'n spieren gespannen, zijn lichaam opgericht, de rug strak, de oren gespitst en de staart min of meer hoog gedragen. Is dezelfde hond door bijvoorbeeld een lange reis erg vermoeid of voelt hij zich om de een of andere reden niet goed, onzeker of angstig dan ontbreekt de spanning in zijn spieren, is de rug slap, hangt de staart of trekt hij deze zelfs tussen de achterbenen; de hele hond maakt een slappe en daarom weinig attractieve indruk.

En zo kan het dus gebeuren dat het met veel trots thuisgebrachte 'uitmuntend' onder een andere, maar eventueel ook bij dezelfde keurmeester, een volgende keer een 'zeer goed' of soms zelfs 'goed' wordt. De keurmeester kan en moet namelijk een oordeel geven over dat, wat hij op de tentoonstellingsdag ziet; een opgave die niet altijd even gemakkelijk is, vooral niet wanneer hij de hond kent. In ieder geval zou het verkeerd zijn, de toevallige onderwaardering van de hond gelijk te stellen met onbekwaamheid van de keurmeester. Want, zoals bekend, komt ook het omgekeerde voor en ook daarvoor zal niemand alleen de keurmeester verantwoordelijk willen stellen.

VOORBEREIDING BIJ HET SHOWEN VAN UW HOND

Nieuwe leden van een vereniging en dus over het algemeen de eigenaren van de jonge honden zijn waarschijnlijk evenzo enthousiaste hondenmensen als die van de oudere garde. Nu zijn er natuurlijk veel leden die zo'n dag wel eens willen meemaken, maar met het probleem worstelen: "Hoe breng ik mijn hond voor?" Ik heb niet de pretentie volledig te zijn in het hieronder gepubliceerde stuk. Wel heb ik geprobeerd om een aantal zaken op te noemen, die voor u en uw hond van belang kunnen zijn wanneer u naar een tentoonstelling gaat.

U kunt het beste op de avond voor de dag van de tentoonstelling alles klaar zetten dan hoeft u zich 's ochtends voor de show niet zo te haasten. Let op uw kleding, zorg ervoor dat uw kleding qua kleur enigszins in contrast is met de kleur van uw hond. Zorg ook voor nette, niet al te gladde schoenen. Het gaat weliswaar om de hond maar het totale plaatje is ook belangrijk.

Denk ook nog aan een deken, handdoek, drinkbak, en een speldje voor uw draagnummer.

Neem een niet te dikke riem en een dunne halsband of ketting. Te dikke halsbanden laten de nek van de hond korter lijken. Vergeet ook niet een borstel en/of kam mee te nemen daarmee kunt u nog even het een en ander bijwerken. Het echte borstelen doet u zeker een week van te voren anders ziet de hond er zo 'geborsteld, vlassig'uit. Neem ook zakdoekjes of een stuk keukenrol mee om oogvuil te verwijderen of even een natte bek af te vegen. U dient uiteraard dus ook een waterbakje bij u te hebben. Geef de hond 's ochtends weinig of niets te eten maar neem wel wat voedsel mee wat de hond erg lekker vindt. Voor in de ring of voor na de keuringen.

Zorg dat uw hond goed verzorgd, showklaar en schoon is. Kijk oren, tanden en nagels na, maak ze zonnodig schoon en kort indien nodig de nagels in. Verzorg hem niet pas als u al in de tentoonstellingshal bent want daar wordt u alleen maar nerveus van en de hond ook. Indien u twijfelt of uw hond wel goed in showconditie is neem dan contact op met de fokker die vast ervaring heeft in het showen van uw eigen ras.

Laat op de dag zelf uw hond van te voren heel goed uit!!! Zelf sta ik bij verwacht slecht weer extra vroeg op om de honden goed uit te laten dollen mochten ze dan nat zijn dan heb ik thuis nog tijd genoeg om ze te laten drogen cq föhnen. Ook geef ik de honden de dag ervoor al 's middags hun eten zodat ze zich zeker goed ontlast hebben. In het gebouw wordt uw hond door een dierenarts bekeken (zie elders in deze special). Nadat u de veterinaire keuring gepasseerd bent krijgt u een stempel op uw kaart. Let u hier wel op, anders wordt uw hond niet gekeurd. U kunt uw catalogus in de buurt van de ingang afhalen. Lever de inschrijfkaart op tijd in de ring in. Zoek een plekje in de buurt van de ring waar uw hond wordt gekeurd.

Met enig indeelwerk kunt u bij benadering zien waanneer u aan de beurt bent. Houd dit echter constant in de gaten u wordt niet gewaarschuwd en wanneer u te laat in de ring verschijnt dingt u voor de plaatsingen niet meer mee! Hoogstens kan van uw hond nog een rapportje worden geschreven. Zorg dat uw draagnummer goed zichtbaar is. Mocht uw hond toch een 'ongelukje' op de vloer deponeren, ruim dit dan wel even op. In de ring staan de benodigde attributen.

Is het eenmaal zover, dan gaat u de ring in en stelt zich netjes, op volgorde van de nummers op aan de zijkant van de ring. Let goed op de ringmeester (dit is een soort

ceremoniemeester en zorgt voor een goed verloop van de gang van zaken in de ring).

Gewoonlijk zal de keurmeester nu de gehele groep in zijn geheel voor een eerste indruk bekijken en dan één of meerdere rondjes laten lopen. De hond dient te draven zonder aan de lijn te trekken.

De ringmeester zal de groep weer verzoeken halt te houden, dan gaat u weer aan de zijkant van de ring staan. Daarna volgt de individuele keuring.

Vaak zie je op tentoonstellingen honden in de ring staan die zich keurig netjes presenteren aan de keurmeester.

Dit houdt in: het staan en laten betasten van de hond, het gebit laten bekijken en de hond laten lopen aan een slappe lijn. Als u dit zelf wilt doen, let dan op de volgende punten:

* De hond moet in de juiste stand blijven staan, d.w.z. dat zijn voorvoeten met de tenen naar voren en dat de voorbenen recht onder het hoogste punt van zijn schouderblad staan. De achterbenen moeten het gewicht goed dragen, het stuk van hak tot zool moet loodrecht op de grond staan en net als voor mogen de voeten noch naar binnen noch naar buiten gedraaid zijn. Ook de hakken moeten van dij tot voet gezien, in een rechte lijn staan en mogen ook weer niet naar binnen of naar buiten wijzen.

* De hond moet er, evenals zijn baas, attent bij staan, dus niet verveeld en/of afwezig van het gebeuren. Dit valt voor de hond betreft te bereiken, door hem b.v. wat lekkers voor te houden, of dat ook voor de baas geldt, weten we niet.....

(heeft u een hond die helemaal wild wordt als u hem eten voor zijn neus houdt dan doet u dit natuurlijk niet)!

* De keurmeester zal de hond nu gaan bekijken, deels van een afstand deels de hond betastend. Hij zal beginnen met de kop en eindigen bij de staart.

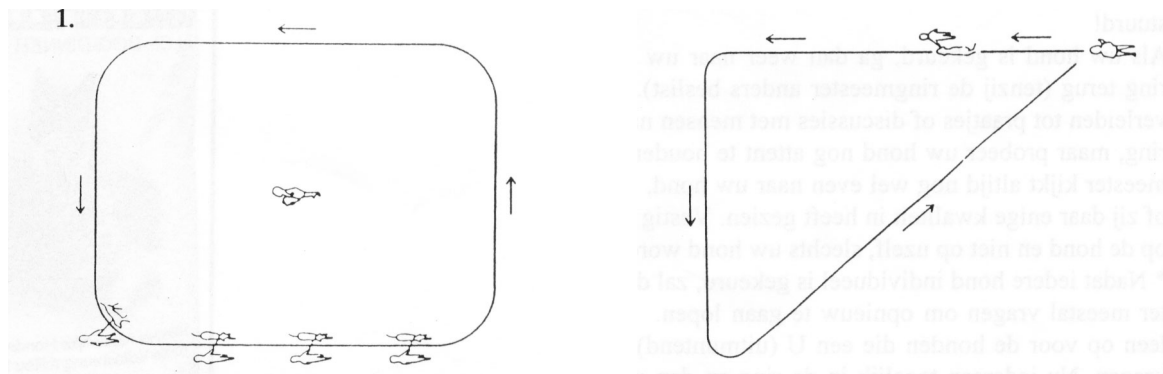
Probeer hierbij de hond zo stil mogelijk te laten staan. Om hem zelfvertrouwen te geven, kunt u dan zachtjes tegen hem praten en hem prijzen. Weet u van tevoren dat de hond het betasten door een vreemde beslist niet op prijs stelt neem dan geen enkel risico net zoals bij de training voor gedrag en gehoorzaamheid zegt u dit dan tegen de keurmeester en houd u de hond bij zijn hoofd vast. Sommige keurmeesters willen zelf bij de hond naar de tanden kijken ook hier laat u dan weten dit liever zelf te doen. Een hond die uitvalt wordt onherroepelijk uit de ring verwijderd. De meeste honden vinden het maar niks en gaan bij het betasten meteen zitten. Laat uw hond staan en ondersteun hem in het begin onder de buik, zodat hij niet meteen op zijn achterste ploft. Na een paar keer oefenen zal hij dit heel normaal gaan vinden. Indien de hond aan het betasten door uzelf gewend is, dan kunt u b.v. aan visite of burenvragen om dit een paar keer te doen. De meeste honden reageren op vreemde mensen anders dan op uzelf.

* De keurmeester zal u vragen hoe oud de hond is en of u zijn gebit wil laten zien. Dit ter beoordeling van o.a. het soort gebit van uw hond (schaar- of tanggebit) en de aanwezigheid van alle elementen. Het tonen van het gebit geschiedt met gesloten mond, waarbij de lippen opgetild worden. Hinder hierbij uw hond niet door hem het zicht te belemmeren, zijn neusgaten dicht te drukken of hem met de nagels pijn te doen. Het tonen van het gebit gaat als volgt:

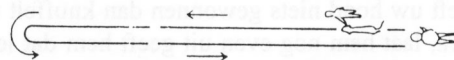
U plaatst uw linkerhand over de snuit van de hond en u tilt de bovenlip onder de neus iets op en met uw rechterhand trekt u de onderlip iets naar beneden. U moet er voor zorgen dat de hond zijn bek hierbij dicht houdt (beoordeling soort gebit).

Daarna tilt u zowel aan de rechter- als de linkerkant van de bek de lippen op. Dit gebeurt door met de duimen de lippen te openen (beoordeling aanwezigheid tanden en kiezen). Bij het tonen van het gebit is het misschien makkelijker om uw hond te laten zitten.

* Hierna zal de keurmeester u vragen met de hond te lopen. (zie bijgaande tekeningen). U moet met de hond aan uw linkerkant lopen en tegen de wijzers van de klok in zodat de keurmeester, die immers in de ring staat, uw hond helemaal kan zien. Het beoordelen van het gangwerk van uw hond gebeurt als volgt:



U loopt in een rechte lijn van de keurmeester af en komt zo ook weer op hem toelopen. De keurmeester kan u ook vragen om in een driehoek te lopen. U loopt dan in een rechte lijn van hem af, gaat haaks naar links en komt dan in een schuine lijn weer op hem toelopen. Gewoonlijk wordt ook gevraagd om eenmaal een rondje te lopen. Volg hier ook weer de aanwijzingen van de keurmeester en/ of ringmeester. Als uw hond aan de lijn gaat trekken omdat hij bv. aan de zijkant zijn andere baas of bazin ziet staan, is het onmogelijk voor de keurmeester om te zien of de hond goed loopt. Het roepen of aandacht trekken van de hond door iemand die buiten de ring staat is beslist niet toegestaan! Het zou de eerste keer niet zijn dat een hond daarvoor de ring wordt uitgestuurd!



Als uw hond is gekeurd, ga dan weer naar uw plaats in de ring terug (tenzij de ringmeester anders beslist). Laat u niet verleiden tot praatjes of discussies met mensen naast of in de ring, maar probeer uw hond nog attent te houden. Een keurmeester kijkt altijd nog wel even naar uw hond, zeker als hij of zij daar enige kwaliteit in heeft gezien. Vestig de aandacht op de hond en niet op uzelf, slechts uw hond wordt gekeurd. Nadat iedere hond individueel is gekeurd, zal de keurmeester meestal vragen om opnieuw te gaan lopen, (dit gaat alleen op voor de honden die een U (uitmuntend) hebben gekregen. Nu iedereen tegelijk in de ring en dan achter elkaar lopend. Houdt hierbij afstand.

De hond moet voor of achter hem lopende honden negeren, hij mag ze niet hinderen of afleiden, laat staan aanvallen. De keurmeester zal hierna de vier beste honden aanwijzen. Bent u nummer 1 dan zal uw hond nog tegen andere rasgenoten moeten

strijden om beste reu c.q. beste teef en beste van het ras te worden. Bv. bent u 1e in de openklas reuen, dan moet u nog tegen de nummers één van de jeugdklas en jongehondenklas reuen, van al deze reuen wordt de beste reu gekozen, dit gebeurt ook bij de teven,

Zo blijven er dan twee over de beste teef en de beste reu, één van deze wordt beste van de tentoonstelling. Heeft uw hond niets gewonnen dan knuffelt u hem nog eens extra, laat hem nog even uit geeft hem dat lekkers en gaat u op uw gemak naar de andere honden kijken en bevestigt daarmee uw mening dat u toch de mooiste (beauty is in the eve of the beholder) maar zeker de liefste hond heeft. Na afloop van de keuringen kunt u bij het tafeltje in de ring waarin uw hond is gekeurd het geschreven verslag van uw hond ophalen.

Het gaan naar tentoonstellingen wordt door de honden verschillend ervaren. Er zijn er die het echt heel leuk vinden, omdat ze er veel soortgenoten vinden, maar vooral omdat ze er de meest vreemde, maar vooral lekkere hondenluchtjes kunnen ruiken. Er zijn er maar weinig die niet van al die drukte houden. De meeste ervaren het gemoedelijk. Als de hond goed voorbereid is het gaan naar een show pertinent niet onplezierig.

Wel zijn ze er na erg moe. Ik laat ze thuis nog even lekker in het bos dollen, lekker eten en dan slapen ze voldaan en dromen volgens mij van een hele gezellige dag.

En tenslotte: respecteer altijd het oordeel van de keurmeester en wees sportief. Het kan best zijn, dat u van mening bent dat een bepaalde hond "nooit had mogen winnen". Of u gelijk hebt doet er niet toe.

Simpel gezegd is het zo: U hebt ingeschreven onder een bepaalde keurmeester en u wilt zijn of haar oordeel over uw hond weten. U hoeft geen waardering voor het oordeel van de keurmeester op te brengen, maar wel enig begrip! Natuurlijk is er niemand, die u verplicht om de volgende keer weer bij die keurmeester in te schrijven.

Heeft u nog nooit meegedaan overweeg dan eens in te schrijven de clubmatch is vaak veel gezelliger en gemoedelijker dan een grote tentoonstelling, u bent onder mensen met dezelfde hobby.

DE KUNST VAN HET VOORBRENGEN

Een vaak gehoorde verzuchting, vooral van beginnende exposanten, is dat het toch altijd dezelfde zijn die met de prijzen gaan strijken. Ja, dat is vaak ook zo. Alleen om een andere reden dan ze denken. Niet vanwege de vriendjespolitiek of het 'bekend' zijn, maar wel vanwege het feit, dat de bekende, ervaren fokker met goede honden komt en zich gesteund weet door een enorme ervaring in het optimaal presenteren van zijn honden. Het is nu eenmaal zo, dat het hebben van een mooie hond, niet genoeg is om ook altijd achter dat bordje 1 te eindigen. Wanneer een beginnend exposant en een 'ouwe rot' in het vak beiden een hond van dezelfde kwaliteit zouden voorbrengen, dan zou de laatste altijd winnen omdat deze hond alle extra's mee zou krijgen van zijn eigenaar, die de andere zou missen.

De toegevoegde waarde

Wat zijn die extra's dan wel, die maken dat die hond er uit springt en de andere niet? De hond moet -net als een atleet op het goede moment in topconditie zijn.

Topconditie is vaak een ongrijpbaar iets, het is net even die extra toegevoegde waarde aan de hond, waardoor hij en niet zijn soortgenoten in de ring de aandacht vraagt en opvalt. Het is een samenspel van optimale lichamelijke conditie (een glanzende, schone vacht, levenslust, een heldere, alerte blik, die ongrijpbare 'uitstraling') en een optimale geestelijke conditie; de hond heeft plezier in het leven en is te vergelijken met de topsporter, die zich helemaal geeft.

Natuurlijk maakt u met conditie, trimmen en goed voorbrengen van een lelijke hond geen mooie, maar u maakt wel van een redelijke hond een goede en van een goede hond een uitbinker.

Het voorbrengen van de hond is een vak apart, dat veel geduld en oefening vraagt. Daarom vallen zoveel beginners na verloop van tijd af. Wanneer je meteen in de beginperiode succes hebt, komt er een tijd dat het niet zo gemakkelijk gaat en dan gaat het geduld en moeite kosten. De conditie van de hond is te beïnvloeden door een goede voeding. Soms zijn fokkers jaren aan het zoeken naar de voor hun honden beste voeding. Iedere fokker heeft zo zijn eigen succesformule. Verder veel licht, lucht en liefde en vooral veel vrije beweging. Als u het trimmen niet machtig bent, ga dan eens een praatje maken met de fokker die zijn honden in uw ogen altijd perfect getrimd voorbrengt. Vraag hem eens om advies, u zult merken dat de meeste fokkers best bereid zijn een enthousiaste beginnening te helpen.

Welke fouten kunnen we verdonkeremanen?

Ik kan u een paar tips geven hoe u de meest voorkomende fouten van de hond bij het voorbrengen kunt proberen te verdonkeremanen (en willen alle keurmeesters dan nu ophouden met lezen?). U begint met eerlijk tegenover uzelf en tegenover uw hond te zijn en u gaat uw hond liefdevol doch uiterst kritisch bekijken. Dat kan: liefde is niet altijd blind, maar ziet en accepteert. U kijkt alsof u een keurmeester bent en u maakt in gedachten een lijstje van de fouten die u aan uw hond ziet. Niet vergoelijken!

We zetten eerst de hond in stand. Welke fouten zijn we dan? (we laten de rastypische kenmerken hier buiten beschouwing en beperken ons tot de anatomische tekortkomingen).

-keelhuid:
-onvoldoende hoeking voor;
-onvoldoende hoeking achter;
-overbouwde rug;
-doorgezakte rug;
-geen mooi gewelfde neklijn;
-/wakke rugbelijning;
-/wakke hakken, neiging tot koehakigheid;
-te kort c.q. te lang van rug;
-fouten in het gangwerk.
Hoe verdoezelen we die fouten dan wel?

Keelhuid

Keelhuid is heel eenvoudig weg te werken. U pakt eenvoudigweg alle huid die 'over' is in uw hand, waarmee u het hoofd vasthoudt en trekt dit naar u toe. De hond krijgt een keurig droge hals en u heeft een handvol! Vergeet niet als de keurmeester klaar is met kijken en u het vel loslaat even met uw hand langs de hals van uw hond te strijken, zodat alles weer glad op zijn plaats valt. Als u een hond heeft met een hoofd dat wat meer vel heeft dan mooi is, zorg dan dat hij niet gaat zitten of staan met zijn hoofd naar beneden. U krijgt dan een ongewenst bloedhondeneffect en natuurlijk zal de keurmeester op dat moment even de ring rondkijken!

Onvoldoende hoeking voor

Zet het voorheen aan de kant van de keurmeester correct neer, recht onder de hond. Zet het voorheen aan uw kant iets naar voren. Hierdoor gaat de hond met zijn gewicht op het voorheen dat aan de kant van de keurmeester staat leunen, waardoor de hoek schouder/opperarmbeen duidelijker wordt en het lijkt alsof de hond beter gehoekt is.

Onvoldoende hoeking achter

U doet in feite hetzelfde met het achterbeen. Het been aan de kant van de keurmeester plaatst u onder het lichaam, het achterbeen aan uw kant naar achteren. De hond brengt het gewicht op het been dan onder zijn lichaam staat en het lijkt sterker gehoekt, doordat het spronggewricht wat buigt.

Overbouwde rug

Een overbouwde rugbelijning kunt u vlak of aflopend laten lijken en wel op twee manieren:

a. zet de achterbenen eerst zo wijd mogelijk uit elkaar en plaats ze vervolgens ver naar achteren (zonder dat de hoeking in sprong- en kniegewricht verloren gaat), b. Zoek naarstig naar een plekje in de ring, waar de grond helt.

Zet de voorbenen op het hoogste gedeelte en de achterbenen op het laagste, de hond staat dus heuvelopwaarts'. Vooral als de ring buiten is, in het gras, is het belangrijk hierop te letten, ook als uw hond een goede rugbelijning heeft. Ik heb al heel wat honden de mist in zien gaan omdat de eigenaar niet oplette of er oneffenheden in het terrein waren en de hond volkomen overbouwd leek.

Een doorgezakte rug.

Een doorgezakte rug kan soms worden verbeterd (of liever gezegd verborgen) door met uw hand onder tegen de maag van de hond te drukken. Hij zal zijn buik dan wat optrekken. Een drastische methode, die mij wat té drastisch is, is een kneepje geven in de spieren die ter hoogte van de maag zitten. Een goede rug gaat dan zelfs karperen. Een tweede methode is hem een snoepje voor te houden en te zorgen dat hij er net niet bij kan. Hij gaat dan in zijn lijn 'hangen' en de ruglijn wordt strak.

Geen mooi gewelfde nekbelijning.

Als hij toch in zijn lijn hangt in verband met zijn rug heeft u twee vliegen in één klap geslagen. Dit is nl. ook de methode om zijn neklijn te verbeteren. U houdt het snoepje nu alleen iets lager, waardoor hij zijn hals voorwaarts strekt en neerwaarts brengt en een 'gewoon nekkie' wordt opeens een sierlijke, sterk gebogen nek.

Te kort c.q. te lang van rug.

U kunt een te lange hond korter doen lijken (behalve door de wijze van trimmen) door de hond in elkaar te drukken' bij het neerzetten. Zet de benen zo recht mogelijk onder het lichaam. Een te korte rug laat u langer lijken door de benen verder naar achteren te plaatsen. Effectiever is echter door op te letten onder welke hoek u de hond aan de keurmeester presenteert. Een te lange hond zet u zo neer, dat de keurmeester hem schuin van opzij ziet, de achterhand naar de keurmeester toe. Een te korte hond lijkt langer als de keurmeester hem schuin van opzij ziet, met het hoofd naar de keurmeester toe.

Zwakke hakken en koehakkigheid

Zwakke hakken lijken nog zwakker wanneer de achterbenen te ver naar achteren staan of wanneer het gewicht van de hond op de achterbenen rust. U zet de voorhand dieper onder het lichaam dan normaal, waardoor een gedeelte van het gewicht van de achterband naar de voorhand wordt overgebracht. Zet z'n achtervoeten iets naar binnen, zodat zijn hakken als het ware iets naar buiten wijzen en zet z'n achterbenen niet te ver naar achteren.

Maar nu het gangwerk.

Deze kunstgrepen in stand lukken ons meestal nogal aardig. Maar, o wee, nu moeten we lopen en vallen we dus door de mand. Het uur der waarheid is geslagen en er valt niets meer te verbergen. Nee? Of toch? Welke fouten hebben we zoal te verbergen?

- slecht front (breien, losse elleboog, te wijd etc);
- slechte achterhand (wijd of nauw, koehakkigheid, in- en uitdraaien van de voeten);
- doorgezakte rug;
- te weinig stuwning.

De voorhand.

Fouten in de voorhand kunnen we verdoezelen door in een rechte lijn van de keurmeester af te lopen maar bij het terugkomen een beetje te sjoemelen en een elegante boog te maken. De keurmeester krijgt dan niet de gelegenheid goed en langdurig naar het front te kijken, ziet bovendien de hond niet recht op zich af komen, en misschien ziet hij de fouten dan niet.

De achterhand.

Hier geldt hetzelfde foefje maar dan omgekeerd. U loopt in een sierlijke boog van de keurmeester af en komt in een rechte lijn terug. In- en uitdraaien van de hakken is moeilijk te verbergen. Een vrolijke hond kunt u een paar keer bij het weglopen op laten springen.

De zwakke rug.

Een zwakke rug wil nog wel eens verbeteren door het show-lijntje hoog in de hals te leggen, dus om de keel en achter de oren en de hond bij het lopen iets op te trekken. Een slecht front kunt u op deze manier ook trachten te verbergen.

Te weinig stuwning.

Dit is een fout die niet te verbergen valt. Uw hond heeft stuwkracht in de achterhand of hij heeft het niet, en daarmee basta.

Als de keurmeester u doorziet.....

U moet rekening houden met het feit, dat de keurmeester uw trucjes doorziet en u vraagt bepaalde dingen te doen of te laten. Wees dan sportief en erken dat hij u doorhad en loop dan in die rechte lijn die hij van u vraagt. Denk bij u zelf: pech gehad, volgende keer beter.

Verder wil ik u waarschuwen voor een fout, die veel beginnende exposanten maken. Zij zijn onzeker en weten dat hun hond een bepaalde fout heeft. In hun zenuwen deze fout te corrigeren of te verbergen doen ze eigenlijk niets anders dan de aandacht van de keurmeester op die fout te vestigen. Dus: als 't voorvoetje uitdraait, eenmaal corrigeren en daarna afblijven. Als u doet of u niets ziet, heeft u de kans dat de keurmeester er ook overheen kijkt. Hij is tenslotte ook maar een mens. Gaat u zenuwachtig dat voetje recht zetten, en nog eens, tja....

Ik heb eens een keurmeester horen zeggen, dat hij alleen al door het observeren van de exposant de fouten van de hond te zien kreeg!

Benadruk daarom heel subtiel en onopvallend de goede punten van uw hond. Ziet u dat de keurmeester het hoofd aan het bestuderen is, strijk dan even met een vinger heel opvallend over die zo mooie vlakke schedellijn of wrijf met uw duim even in die mooie stop.

Het moet een bijna terloops gebaar zijn, maar de keurmeester die zich concentreert op het hoofd, neemt het vaak onbewust in zich op. De sport van het voorbrengen is dat het uw privilege is alles te doen om uw hond zo voordelig mogelijk te tonen.

Het is het recht van de keurmeester uw foefjes te doorzien. Een sportieve exposant en een goede keurmeester kunnen dat nog van elkaar waarderen ook.

Een laatste tip: concentreer u in de ring op uw hond, praat niet met de burens, houdt uw aandacht bij de hond. Veel keurmeesters hebben de gewoonte om onder het keuren even de ring rond te kijken. Als uw hond dan net als een zoutzak staat met vier kromme poten, wordt dat wel geregistreerd. Wees echter weer niet zo geconcentreerd dat u niet merkt wat er om u heen gebeurt. Let op de aanwijzingen van keurmeester en ringmeester, wees paraat. Anderhalf oog is voortdurend voor uw hond, maar een half oog moet steeds op de keurmeester zijn gericht en u moet in staat zijn om in te spelen op zijn blik. Veel succes en geduld!

DE VETERINAIRE INGANGSKEURING

Iedereen die weleens met een hond naar een hondententoonstelling is geweest, heeft kennis gemaakt met de ingangskeuring; mensen in witte jassen die je hond aan alle kanten bekijken en betasten en vervolgens beslissen of hij al dan niet naar binnen mag. Bij deze ingangskeuringen ontstaat nogal eens de indruk, dat hondeneigenaren niet allemaal het belang ervan beseffen. Met onderstaand artikel zal ik proberen wat meer licht te laten schijnen op de achtergronden van deze keuring.

Het doel van de ingangskeuring is het 'voorkomen van de verspreiding van infectieuze aandoeningen via tentoonstellingen, wedstrijden en andere gebeurtenissen waar veel dieren bij elkaar gebracht worden'. Eén en ander is vervat in artikel 5bis van de Veewet, waarin ondermeer staat vermeld, dat degene die voornemens is een keuring of tentoonstelling te houden, dan wel op soortgelijke wijze vee, honden en katten bijeen wil brengen, verplicht is dit voornemen tenminste acht dagen van tevoren te melden aan de Inspecteur van de Veterinaire Dienst (Kringdirecteur van de Rijksdienst voor de keuring van Vee en Vlees) en de dieren alvorens deze toe te laten op de plaats van aanvoer, op zijn kosten, diergeneeskundig te laten onderzoeken voor een door de betrokkenen aan de Inspecteur voorgestelde dierenarts.

Met het oog op dat doel wordt bij de ingangskeuring vooral gelet op:

- * rabiës (hondsdolheid) en verschijnselen die mogelijk op deze ziekte duiden. Van houders van uit het buitenland afkomstige honden en katten wordt verwacht, dat zij een rabiës entcertificaat kunnen overleggen. De enting dient minstens 30 dagen voor de datum van invoer in ons land te zijn uitgevoerd en mag niet ouder zijn dan één jaar; voor honden en katten ingeënt voor de leeftijd van 3 maanden bedraagt de geldigheid 3 maanden.

- * duidelijke verschijnselen van andere besmettelijke ziekten, waaronder hondenziekte, parvo en kennelhoest. Belangrijk voor de constatering van deze ziekten is de algemene indruk die men van het dier heeft, waarbij vooral gelet wordt op het gedrag, de houding en de gang van het dier; verder controleert men de slijmvliezen op afwijkingen zoals bloedingen en beschadigingen. Bij dit onderzoek wordt ook gelet op de aanwezigheid van neusuitvloeiing en verhoogde drukgevoeligheid van het strottenhoofd en de luchtpijp.

- * huidafwijkingen, waarbij dan vooral de besmettelijke parasitaire aandoeningen belangrijk zijn zoals huid-schimmelinfecties, vlooien, oormijt en eventueel de haarfollikelmijt (demodicose). Verschijnselen die, op vlooien duiden zijn hun uitwerpselen, krabplekken en natuurlijk de vlooien zelf. Duidelijke aanwijzingen voor oormijt zijn een sterk toegenomen hoeveelheid oorsmeer en een afwijkende geur.

- * andere zaken die voor het verloop van het evenement (tentoonstelling, keuring enz.) van belang zijn, zoals loopsheid (vanwege het afleiden van de reuen) en het al of niet aanwezig zijn van de testikels (omdat het niet in-dalen hiervan vrijwel zeker erfelijk beïnvloed wordt).

Als de dierenarts (of één van zijn assistenten) andere dingen constateert die geen reden zijn om het dier de toegang te ontzeggen, maar wel diergeneeskundige zorg behoeven zal hij/ zij dit natuurlijk ook aan de eigenaar melden (bv. Baarmoederontsteking, entropion enz.).

De veterinaire keuring is bij grote evenementen van een hectische gebeurtenis. Daarom mag van de dierenarts, die de toegangskeuring verricht, niet verwacht worden, dat hij/zij altijd een spijkerharde diagnose stelt.

Soms zal worden afgegaan op verschijnselen die kunnen passen in het symptomenbeeld van een besmettelijke aandoening en zal op grond daarvan een dier de toegang geweigerd worden.

Ook mag men niet verwachten, dat de dierenarts aandacht besteedt aan mondelinge, dan wel schriftelijke verklaringen van andere dierenartsen omtrent het al of niet besmettelijk zijn van een aandoening.

Daar is eenvoudig meestal geen tijd voor! Mede hierom wordt de dierenarts bij grote evenementen veelal geassisteerd door enige ter zake kundige helpers (bv. Studenten diergeneeskunde) die bij het constateren van verschijnselen die tot toegangsweigering kunnen leiden advies moeten vragen aan de dierenarts. De helpers mogen dus niet zelfstandig besluiten tot uitsluiting.

Om de veterinaire keuring verantwoord te laten verlopen, dient de organisatie het volgende ter beschikking te stellen:

- * een tochtvrije onderzoeksruijnte, voorzien van voldoende licht;
- * een doelmatige onderzoekstafel of bank, die gemakkelijk en snel kan worden gedesinfecteerd;
- * voldoende desinfectans, warm water, zeep en handdoeken bij de plaats van keuring;
- * voldoende hulpkrachten om een vlot onderzoek mogelijk te maken en gekeurde en nog te keuren dieren zonder gedrang of commentaar te scheiden.

Voor kleinere manifestaties kan onder bepaalde voorwaarden door de R.V.V. ontheffing van de veterinaire keuring worden verleend. De organisatie die een ontheffing verzoekt, dient vooraf een deelnemerslijst te overleggen. Bij deelname van buitenlandse dieren zal geen ontheffing worden verleend (dit in verband met rabiës). Ik hoop, dat ik met dit artikel heb bijgedragen tot een beter begrip van het belang van de veterinaire ingangskeuring, vooral op het punt van besmettelijke aandoeningen. De keuring is er om ook uw hond tegen deze meestal ernstige ziekten te beschermen.

WAAR HEEFT U HET OVER ????????

Kynologische termen:

Achterhand: de achterbenen en de bekkengordel

Baard: overvloedige beharing aan de voorzijde van de onderkaak

Belijning: het silhouet van de hond

Bone: Engels voor goed beenwerk en skelet

Bovenvorbijter: ook bovenbijter. Bij gesloten mond staan de boventanden (ver) voor de ondertanden.

Croupe: zie kruis

Expressie: gezichtsuitdrukking

Frans staan: met de voorvoeten naar buiten gedraaid staan

Front: voorbenen en voorborst

Gaan:

-gebonden: de hond plaatst zijn achterbenen te weinig naar voren en naar achteren, de benen grijpen onvoldoende uit

-nauw: de hond plaatst zijn voor- of achterbenen te dicht naast elkaar

-ruim: de hond plaatst zijn benen goed naar voren en naar achteren, de benen grijpen mooi uit

-zwevend: de hond loopt licht en verend.

Gangwerk: de wijze van voortbewegen

Gehoekt: de hoek die de botten van de voor- en achterbenen

Gestrekt: de schoft is minder hoog dan de romp lang is.

Hoeking: de hoek die de botten van de ledematen onderling vormen

Kattevoet: kleine, ronde voet, klein eerste teenkootje

Koehakking: van achteren bezien staan de spronggewrichten (hakken) dichter bij elkaar dan de voeten.

Kraag: lang haar aan hals en nek

Kruis: het kruis (kroep of croupe) is de plaats, waar het kruisbeen overgaat in de staartwervels. We onderscheiden: afvallend kruis - neerwaarts lopend, vierkant kruis - vlak liggend kruis.

Kruisen: bij geringe snelheid voorbenen voor elkaar plaatsen

Losse schouders: schouders die bij het gaan naar buiten wijken

Masker: een donker gekleurde voersnuit

Middenhand: een lichaamsdeel tussen schoft en kruis

Neusspiegel: onbehaarde uiterste punt van de neus

Ondergeschoven: de achterbenen staan onder het lichaam; meestal staat de voet voor de loodlijn vanuit het heupgewricht.

Onderhaar: korte, vettige wollen haren die direct tegen de huid liggen.

Ondervorbijter: ook onderbijter, de ondertanden staan bij gesloten mond voor de boventanden.

Overbouwd: het kruis ligt hoger dan de schoft

Schaargebit: gebit waarbij de boventanden zonder tussenruimte voor de ondertanden staan.

Schoft: het deel van de rug tussen de toppen van de schouderbladen

Steil: te weinig hoeking

Stop: overgang van de neusrug naar het voorhoofd

Stuwing: de kracht waarmee de hond zich afzet met de achterbenen tijdens het lopen.

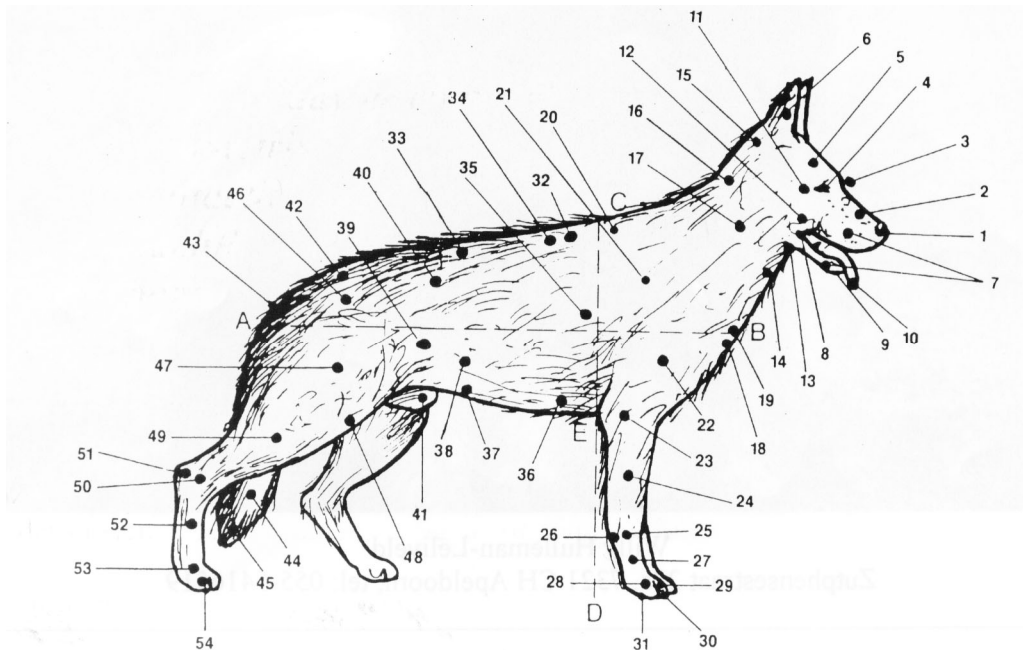
Tanggebit: de onder- en bovenlanden vallen bij gesloten mond precies op elkaar

Telgang: gang waarbij de hond gelijktijdig de beide rechterbenen verplaatst en dan de linkerbenen

Vierkant: de schofthoogte is gelijk aan de lengte van de romp

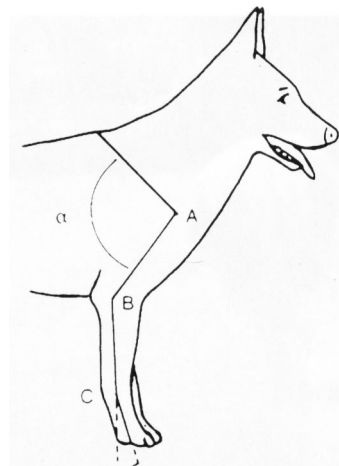
Voorborst: het gedeelte van de borst, dat voor de voorbenen uitsteekt.

Voorhand nrs. 1-31, middenhand nrs. 32-41, achterband nrs. 42-54, A-B lengte v.d. hond (lichaamslengte of romplengte), wordt gemeten vanaf het boegpunt tot aan het zitbeenpunt. C-D schofthoogte C-E borstdiepte.



VOORSTE LEDEMATEN - MEMBRES ANTÉRIEURS FOREQUARTERS – VORDERGLIEDMASSEN

- A
-Schouder- of boeggewricht
-Articulation de l'épaule (Articulation scapulo-humérale)
- Shoulder joint
- B
-Schulter- oder Buggelenk
-Ellebooggewricht
-Articulation du coude (Articulation huméro-radiale)
-Elbow joint
-Ellenbogengelenk
- C
-Polsgewricht
-Articulation du poignet
-Wnst joint or fetlock joint
-Vorderfusswurzelgelenk oder Karpalgelenk
- X
-Schouderhoeking
-Angulation de l'épaule
-Shoulder angulation
-Schulterwinkelung
- β
-Polshoeking
-Angulation du poignet
-Wrist or pastern angulation
-Vorderfusswurzelwkmeling



ACHTERSTE LEDEMATEN - MEMBRES POSTÉRIEUR - HIND-QUARTERS -
HINTERGLIEDMASSEN

- A -Heupgewricht
-Articulation de la hanche (Articulation coxo-fémorale)
-Hip joint
-Hüftgelenk
- B -Kniegewricht
-Articulation du genou (Articulation fémoro-tibiale)
-Stifle joint
-Kniegelenk
- C -Sprunggewricht
-Articulation du jarret
-Hoek joint or ankle joint
-Sprunggelenk oder Hinterfusswurzelgelank
- X -Heuphoeking
-Angulation de la hanche
-Pelvic or hip angulation
-Hüftwinkelmg
- β -Kniehoeking
-Angulation du genou
-Stifle angulation
-Kniewinkeling
- y -Sprong- of enkelhoeking
-Angulation du jarret
-Hoek angulation
-Sprunggelenkwinkeling

